

ЯК РИБКА З ДІДА КЕПКУВАЛА

Одного разу рибка золота
З цікавістю із моря виглядала,
І бачить, дід, неначе сирота,
Куняє, хвиля геть заколисала.

Що ж він, заснувши, зможе вполювать?
Якби над ним якимось покепкувати?
Та чим старого можна здивувать?
А спробую-но в сітку упійматись.

А діда, схоже, розморило геть
І він забув, чого прийшов до моря,
Наснилась сіть, вже повна риби вщерть,
То ж він тягнуть давай її угору.

Та риби в сітці зовсім не було,
Заплуталась одна маленька рибка,
Потрапила нещасна у полон
І скиглить: □ Відпусти, я ж невеличка!

Еге! □ змикитив дід, □ Я не простий!
Не на того, голубко, ти напала,
Спіймалась, то ката мого діждись,
Запам'ятаєш ще, як відкуплялась!

□ У діда баба □ жадібна Яга!

Їй золоті пообіцяю гори.
Пусти, віддячу □ слізно наляга,
□ Ну ж відпусти мене, рибалко, в море.

Подумав дід, що бабі не вгодить,
А кіт поласувати зможе трохи,
І мурчик, з'ївши рибку в тую ж вмить,
Поплівся знов дрімать в чортополохи.

Прибутку діду цим не додалось,
Лишився навіть юшки до обіду,
Та обдурить старого не вдалось,
І знов дрімається спокійно діду.

Дата написання вірша: 2021-01-19